

De onvergeeflijke zonde

Bron: <http://www.middletonbiblechurch.org/>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV 2010)
Vertaling, bewerking & inkorting door M.V.

De onvergeeflijke zonde wordt ook omschreven als “de lastering tegen de Geest” (Mattheüs 12:31; Lukas 12:10). Het is een zonde die nooit zal vergeven worden (Mattheüs 12:31-32).

Dit onderwerp is belangrijk. Deze zonde resulteert in verdoemenis. Heeft niet elke zonde verdoemenis tot gevolg? Ja, maar Jezus zei dat deze zonde onvergeeflijk is. Elke zonde kan vergeven worden, behalve deze. Jezus zei over ieder die deze zonde begaat: “het zal hem niet vergeven worden, noch in deze eeuw, noch in de toekomst” (Mattheüs 12:32), en: “die heeft geen vergeving in eeuwigheid”, en “hij is schuldig aan het eeuwig oordeel” (Markus 3:29). Jezus geeft een ernstige waarschuwing in deze passages. Dit is een van de ernstigste waarschuwingen die Jezus ooit uitte.

Een andere reden voor het bestuderen van de onvergeeflijke zonde is om verontruste mensen te helpen. Velen maken zich zorgen dat zij deze zonde hebben begaan en dat vergiffenis niet meer mogelijk is voor hen. Zulke mensen vrezen dat zij geen kans maken om gered te worden. Wij moeten betrouwbare antwoorden kunnen geven aan hen die denken dat er voor hen geen hoop meer is.

Wat is de historische achtergrond van deze zonde?

De onvergeeflijke zonde wordt in het Nieuwe Testament drie keer genoemd (Mattheüs 12:31-32; Markus 3:28-30; Lukas 12:10). We zien de historische achtergrond van deze zonde in Mattheüs en Markus. Lukas vermeldt gewoon de zonde kort. Zowel Mattheüs als Markus zeggen ons precies wat bepaalde mensen deden wat ertoe leidde dat Jezus een waarschuwing gaf over de lastering van de Geest. Mattheüs geeft ons nog meer detail dan Markus. Laten we het verslag van Mattheüs eens beschouwen.

Ten eerste, er was een man die blind was en niet kon spreken en die door een demon bezeten was (Mattheüs 12:22).

Ten tweede, de Heer Jezus genas hem in de kracht van de Heilige Geest. Jezus deed dus drie dingen voor de man: Hij wierp de demon uit, deed hem zien en spreken (Mattheüs 12:22). Het was een spectaculair mirakel.

Ten derde, er was de reactie van het volk op dit wonder. Het volk was buiten zichzelf (Mattheüs 12:23). Zij meenden dat Jezus zeker de Messias moest zijn: “Is dit niet de Zoon van David?” (Mattheüs 12:23).

Ten vierde, er was de reactie van de farizeeën (Mattheüs 12:24) en schriftgeleerden (Markus 3:22) op dit wonder. Zij zeiden: “Deze drijft de demonen alleen maar uit door Beëlzebul, de aanvoerder van de demonen” (Mattheüs 12:24). Beëlzebul was een benaming van Satan. Zij betwistten niet de genezing van Jezus maar ze gingen direct naar de bron van deze kracht. Bovennatuurlijke kracht kan enkel voortkomen uit twee bronnen (God en Satan). De Bijbel leert dat Jezus niet alleen vervuld was met de Heilige Geest, en zijn wonderen deed in de kracht van de Geest, maar ook dat Hij de Heilige Geest “zonder maat” had (Johannes 3:34). De wereld had nooit zo’n Geest-vervulde Mens gekend. Maar de religieuze leiders zeiden dat Zijn kracht uit Satan kwam en dat het werkelijk Satan was die door Hem handelde. Zij hadden absoluut geen bewijs voor deze zware beschuldiging en ze wisten zelfs dat deze vals was. Voor hun ogen hadden zij spectaculair bewijs dat Jezus alles was wat Hij beweerde te zijn, maar zij wezen dat bewijs af en beschuldigden Hem dat Hij een tegenwoordiger van de duivel was.

In Mattheüs 12:25-30 toonde de Heer Jezus deze religieuze leiders dat hun beschuldigingen absoluut onredelijk waren. Waarom zou Satan strijden tegen Satan, en hem uitdrijven? Dit wil zeggen: de demonen werkten voor Satan om zijn verzoeken uit te voeren. Waarom dan zou Satan zijn eigen

demon uitdrijven in het geval van deze blinde en stomme man? Waarom zou hij zijn eigen dienaar verdrijven? Dit houdt geen steek. Satans koninkrijk zou geen stand houden indien Satan op deze manier tegen zijn eigen belangen zou ingaan. Zijn koninkrijk zou dan verdeeld zijn (Mattheüs 12:26). Satan zou wel gek zijn als hij zijn eigen koninkrijk zou verwoesten.

Wat te zeggen van de farizeeën die beweerden demonen te hebben uitgedreven (zie Mattheüs 12:27)? Doen zij dat ook door middel van Beëlzebul? (Het vanzelfsprekende antwoord in de geest van de farizeeën was “Nee!”). Als zij de demonen niet uitdreven door middel van Satan, dan moest het in de kracht van God zijn. De Heer vertelde hen consequent te zijn! Als u de kracht van God claimt voor “uw zonen” (Mattheüs 12:27), waarom ontkent u dat dan in Mijn geval? Laten die dan uw rechters zijn.

Aan de andere kant, indien Jezus de demon uitdreef door de kracht van God (wat duidelijk het geval was), dan bewijst dit dat Jezus alles was wat Hij beweerde te zijn. Hij was de Koning van Israël, de Messias, de Zoon van God (zie Mattheüs 12:28).

De Heer dan gebruikte de illustratie van de sterke man (Mattheüs 12:29). In het licht van de context is de sterke man Satan. Hij die de sterke man bindt moet sterker zijn dan deze, en dit zou de Christus moeten zijn (vergelijk 1 Johannes 4:4). Het huis waar de sterkere man binnengaat is het lichaam van de bezeten man. De Heer Jezus, in de kracht van de Geest, was in staat de man met geweld te bevrijden van de demon waarmee hij bezeten was.

Hoe zouden we deze farizeeën en Sadduceeën omschrijven?

Hoe zouden wij hen omschrijven die schuldig waren aan de onvergeeflijke zonde? Hoe was hun geestelijke toestand? Hoe vatbaar waren zij voor de waarheid die er voor hun ogen was? Dit zijn belangrijke vragen omdat, wanneer een persoon denkt dat hij schuldig is aan deze zonde, hij dan aan de beschrijving zou moeten voldoen van de personen die deze zonde begingen. Hij zou moeten zijn zoals zij. Hier volgt een beschrijving van hen:

Hun hart was verhard. Zij hadden geen zacht hart jegens de Heer.

Zij waren schuldig aan hardnekkig ongeloof. Zij weigerden het klaarblijkelijke te zien.

Zij weigerden te erkennen dat Christus de Messias was, de Verlosser, de enige hoop voor Israël.

Zij waren bij het grootste bewijs nog steeds niet overtuigd. Zij kregen een maximum aan licht en toch bleven zij de Heer afwijzen.

Zij sloten zich helemaal af van Gods Woord, ook al redeneerde de Heer Jezus met hen op een logische manier. Zij waren onredelijk.

Zij waren eigengerechte mannen die de wanhopige toestand van hun ziel niet wilden zien. Zij weigerden zichzelf te zien als verloren mensen.

Zij waren duidelijke Christus-afwijzers. Ze waren “tegen Hem” (Mattheüs 12:30).

Zij waren erger dan de Sodomieten die zich zouden bekeerd hebben indien de Heer Jezus in hun midden was geweest en daar zo'n mirakel had gedaan (Mattheüs 11:23-24). Zij waren zelfs erger dan de Assyriërs in Ninevé die positief reageerden op de prediking van Jona, maar de joodse religieuze leiders wezen de prediking af van Iemand die groter was dan Jona (Mattheüs 12:41).

Wat zijn de kenmerken van de onvergeeflijke zonde?

Deze zonde was een verbale (woordelijke) zonde, niet een of andere grote morele overtreding. De onvergeeflijke zonde was geen voorhuwelijks seks of overspel of homoseksualiteit of incest. Het was niet een zonde van gewelddadigheid (zoals moord). Al die zonden kunnen vergeven worden. David pleegde overspel en vermoordde een man, maar dit werd hem vergeven.

Je kan een uitwendig hoogstaande moraal hebben, zoals de farizeeën, en toch deze zonde begaan. De lastering van de Geest gaat over het zeggen van bepaalde dingen: “wie tegen de Heilige Geest spreekt, het zal hem niet vergeven worden” (Mattheüs 12:32).

Alhoewel deze zonde verbaal was, moesten de woorden niet noodzakelijkerwijs luid uitgesproken worden. In Mattheüs 12:24 werd hetgeen de farizeeën “zeiden” blijkbaar niet luid gesproken want in vers 25 leren we: **“Jezus echter kende hun gedachten”**. Wat een schok moet het voor hen geweest zijn te weten te komen dat de Heer hun gedachten kende, en dat Hij hen veroordeelde voor iets wat zij niet eens luidop gezegd hadden!

Het probleem lag bij wat zij zeiden, ook al was dat niet eens luidop. In Markus 3:29-30 lezen we: “maar wie gelasterd zal hebben tegen de Heilige Geest, die heeft geen vergeving in eeuwigheid, maar is schuldig en verdient het eeuwige oordeel. Want zij **zeiden**: Hij heeft een onreine geest”. In vers 30 staat “zij zeiden” in de onvoltooid verleden tijd, wat een continue actie in het verleden aangeeft. Je zou het kunnen vertalen met: “zij zeiden telkens weer”. Het was niet iets wat zij een keer hadden gezegd, maar iets wat zij herhaaldelijk zeiden. De Engelse Amplified Version zegt: “they persisted in saying...” (zij bleven zeggen...).

Deze onvergeeflijke zonde had betrekking op het afwijzen van Christus. Wat de farizeeën zegden toonde hun ongeloof en hun duidelijke afwijzing van Christus. De menigte zei: “Is dit niet de Zoon van David?” (Mattheüs 12:23), en de farizeeën antwoordden daarop in de trant van: “Absoluut niet. Deze man is een instrument van Satan en Hij doet Zijn mirakels door de kracht van de duivel”.

Deze afwijzing was extreem. Het was niet gewoon ongeloof, maar ook godslastering. Veel mensen wijzen Christus af, maar de meeste mensen die Christus afwijzen menen niet dat Hij demonisch bezeten was of dat Hij een instrument van de duivel was. Maar de onvergeeflijke zonde was niet gewoon ongeloof, het was extreem ongeloof. De godslastering van de Geest was een erg extreme vorm van afwijzing. Het betrof het lasteren van de werking van de Heilige Geest. Zij lasterden niet rechtstreeks de Persoon van de Heilige Geest. Zij noemden niet eens Zijn Naam. Zij lasterden het werk van de Heilige Geest. Zij lasterden tegen de Heilige Geest (Markus 3:29) door te zeggen: “Hij heeft een onreine geest (Markus 3:30). Dit was een belediging aan de Heilige Geest die de Heer in staat stelde een verbluffend wonder te doen. Zij wezen het werk van de Heilige Geest toe aan Beëlzebul, de duivel!

De onvergeeflijke zonde was een afwijzing door de leiders van die tijd. Jezus sprak tot de schriftgeleerden en de farizeeën. Mattheüs vermeldt de farizeeën (12:24-25). Markus vermeldt de schriftgeleerden (3:22). Wie waren de schriftgeleerden? Zij waren professionele bijbelleraren.

Dit toont aan dat het een ernstige zaak is voor een groep mensen te staan en hen openbaar te onderwijzen of hen Gods Woord te prediken. Daarom zegt Jakobus: “U moet niet allemaal leermeesters willen zijn, mijn broeders. U weet immers dat wij dan een strengere oordeel zullen ontvangen” (Jakobus 3:1).

Mattheüs 12 is een keerpunt in het leven van Christus. Het is een cruciaal incident in het Evangelie van Mattheüs.

Deze zonde was opzettelijk en gewild, niet toevallig. Dit was niet een terloopse opmerking van iemand die niet beter wist. Het werd niet uit onwetendheid gezegd. Deze godslastering tegen de Heilige Geest werd geuit door mensen die de Schrift kenden maar die Jezus haatten en Hem wilden doden (Mattheüs 12:9-14).

Deze zonde was niet gemotiveerd door onwetendheid maar door haat en moedwillig ongeloof.

Beschouw eerst het grote nieuws over vergiffenis!

De meeste mensen die leren over de onvergeeflijke zonde zien de heerlijke uitspraken van vergiffenis in de Bijbel over het hoofd. Luister naar wat de Heer zei: “Daarom zeg Ik u: **Alle zonde en lastering zal de mensen vergeven worden**” (Mattheüs 12:31). Zie je de schoonheid van deze woorden? Alle soorten van zonden worden vergeven! Gods genade is groter dan al onze zonden. Deze leer over vergiffenis is de kroon en heerlijkheid van het Evangelie!

Denk aan je eigen zonden en hoe verschrikkelijk ze zijn. Denk aan Petrus' verloochening van de Heer. Denk aan de zonden van Saulus van Tarsus die de Kerk vervolgde en godslasterlijk over Christus sprak (1 Timotheüs 1:13). Denk aan de zonden van hen die Christus kruisigden en Hem

bespotten en toch zei de Redder: “Vader, vergeef hen!” Denk aan de rover op het kruis: de meest verdorvene die waarlijk gelooft zal op dat moment vergiffenis van de Heer krijgen!”

Denk aan Davids zonde van overspel en moord. Hoe groot is Gods vergiffenis! “Als U, HEERE, op de ongerechtigheden let, Heere, wie zal bestaan? Maar bij U is vergeving, opdat U gevreesd wordt” (Psalm 130:3-4). Handelingen 10:43 zegt: “Van Hem getuigen al de profeten dat ieder die in Hem gelooft, vergeving van zonden ontvangen zal door Zijn Naam”. Lees handelingen 13:39: “dat ieder die gelooft, door Hem gerechtvaardigd wordt van **alles** waarvan u door de wet van Mozes niet gerechtvaardigd kon worden”.

Gods volkomen vergiffenis van alle soorten zonden is beschikbaar voor allen die zullen geloven.

Wat een goed nieuws! Er is hoop voor de meest miserabele, walgelijke zondaar op aarde. Echter, in Mattheüs 12:31 lezen we het woord “maar”. Het goede nieuws van Gods vergiffenis heeft één uitzondering. De zonde die geïdentificeerd wordt als laster tegen de Heilige Geest zal niet vergeven worden (vs. 31), nee nooit (vs. 32).

Waarom is lastering van de Zoon vergeeflijk, terwijl lastering van de Geest onvergeeflijk is?

Is de Geest groter dan de Zoon? Is de Zoon minder belangrijk dan de Geest? Nee. Zij zijn allebei gelijke leden van de Drie-eenheid. De Geest is niet groter dan zowel de Vader als de Zoon.

De sleutel om dit te begrijpen heeft te maken met het erkennen van de rol van de Heilige Geest in de redding. Het is de taak van de Heilige Geest om te getuigen van Christus en de wereld te overtuigen van “zonde, gerechtigheid en oordeel” (Johannes 16:18). Lastering van de Geest verwijderd de persoon uit de sfeer waarin vergiffenis mogelijk is.

De taak van de Heilige Geest is het brengen van mensen tot Christus. Een persoon die de Geest lastert en verwerpt, die verwerpt de Enige die hen kan leiden tot een plaats van reddend geloof. Het is onmogelijk om gered te worden als je hardnekkig “nee” blijft zeggen tegen wat de Geest doet en je Hem uiteindelijk ook nog grof belastert.

Hoe weet u of u deze zonde hebt begaan?

“Zij die verontrust zijn door de vrees dat zij de onvergeeflijke zonden begaan hebben, zijn precies de mensen die deze zonden niet hebben begaan” (J.C. Ryle)

“Zij die vrezen dat zij deze zonde hebben begaan, geven een goed teken dat zij die niet begaan hebben” (Matthew Henry).

“Als iemand zich afvraagt of hij deze zonde bedreven heeft dan is natuurlijk de eerste vraag of hij dan daadwerkelijk de Geest gelasterd heeft en dat wat de Geest werkt aan de duivel heeft toegeschreven. In de tweede plaats is echter de vraag of hij of zij daar zorg over heeft. De vraagsteller geeft aan bezorgd te zijn over de vraag of hij deze zonde ooit bedreven heeft. Dat bewijst al dat hij deze laster niet bedreven heeft. De farizeeën maakten zich echt geen zorgen over de vraag wat ze nu eigenlijk gezegd hadden en wat ze daarmee deden. Hun hart bleef er koud onder!! Daarom kan ik tegen iedereen zeggen die zich bezorgd afvraagt of hij of zij deze laster gepleegd heeft: het feit dat je er bezorgd over bent is het klarste bewijs dat je deze laster niet bedreven hebt, want dan maak je geen zorgen. Werp deze gedachte dan ook zo ver mogelijk van je weg” (J.G. Fijnvandraat)¹.

Kan deze zonde vandaag begaan worden?

Het antwoord is NEE en JA.

NEE — Ze kan niet exact gedupliceerd worden vandaag. Jezus Christus is vandaag niet in ons midden en doet door de kracht van de Heilige Geest geen wonderen die onmiskenbaar bevestigen dat Hij inderdaad alles is wat Hij beweerde te doen. De setting in Mattheüs 12 waarin deze zonde plaatsvond kan vandaag niet gedupliceerd worden.

¹ Uit “De Heilige Geest: heb ik tegen Hem gezondigd?”.

JA — Een persoon kan vandaag echter volharden in ongelooft en ook de machtige overtuigende bediening van de Heilige Geest grof beledigen (Johannes 16:8-11). Zo'n mens zal nooit Gods vergiffenis kennen.

Kan een christen de onvergeeflijke zonde begaan?

Het antwoord is "nee". Het enige voorbeeld van mensen die deze zonde pleegden waren de farizeeën en schriftgeleerden, en zij waren duidelijk ongelovigen. Jezus noemde hen "adderengebroid". Hij noemde hen "boos" (12:34).

Elke geredde persoon heeft volkomen vergeving van zonde en verkeert niet in het gevaar van veroordelen. Beschouw het volgende:

De gelovige kan niet veroordeeld worden (Markus 16:16, bij gevolgtrekking).

De gelovige zal niet verloren gaan (Johannes 3:16).

De gelovige zal niet veroordeeld worden en zal niet in het oordeel komen (Joh. 5:24; Rom. 8:1).

De gelovige zal nooit geestelijk sterven (Johannes 11:25-26).

De zonden van een gelovige zullen nooit in rekening gebracht worden (Hebreeën 10:17 – dit wil niet zeggen dat God vergeet maar dat God de gelovige er niet voor zal veroordelen)

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm